

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: P. Ch. G., narozená X, státní příslušnost X (dále jen X), nyní bytem P.,
zastoupená: JUDr. Athanassios Pantazopoulos, advokát se sídlem Slavíkova 19, 120 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29.10.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2020 č.j. OAM-26/ZA-ZA11-K03-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2020 č.j. OAM-26/ZA-ZA11-K03-2019 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 13.371,-Kč k rukám zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, a to nejdéle ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 55885010/2700, VS: 202033.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Mgr. Ondřeji Rinkemu se přiznává za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1.350,-Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni, a to ve lhůtě nejdéle do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 115-2238190237/0100.

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 29.10.2020** a podáním ze dne 19.11.2020 nazvaným doplnění správní žaloby se žalobkyně domáhala přezkoumání **napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2020 č.j. OAM-26/ZA-ZA11-K03-2019**, kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.
2. **V žalobě** žalobkyně v úvodu nejprve poukázala na konkrétní ustanovení zákona o azylu a správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.), které dle jejího názoru žalovaný porušil, a to zejména § 2 odst. 1, § 3, § 36 odst. 3, § 50 odst. 2, 3, a 4, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu a § 23c zákona o azylu. Následně uvedla, že kdyby byla nucena k návratu do země svého původu, tak by došlo jednoznačně k porušení mezinárodních závazků, které Česká republika (dále jen **ČR**) má, a to především Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů, především jejího článku 3 a článku 6. Také namítala, že žalovaný přihlédl k jejím poměrům pouze formálně. Navíc nemůže opustit území ČR z důvodů, na které žalovaný vůbec nebral zřetel. Realizací neudělení azylu a následným stanovením lhůty k vycestování z území ČR by došlo nepochybně k porušení mezinárodních závazků ČR, a to hned na základě ustanovení několika mezinárodních dohod, jimiž je ČR vázána a které je povinna aplikovat přednostně před vnitrostátní právní úpravou na základě čl. 10 Ústavy. Neudělením azylu a následným vycestováním z území ČR je hrubě porušeno její právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života, toto právo je vyjma mezinárodněprávních dokumentů výše uvedených, garantováno rovněž i článkem 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K přiměřenosti zásahu rozhodování do soukromého a rodinného života cizince, resp. k výkladu pojmu „soukromý a rodinný život“, si je vědoma toho, že jde o velmi složitou a komplikovanou problematiku. Vyžaduje v každém konkrétním případě aplikaci příslušných mezinárodněprávních závazků ČR a judikatury příslušných soudů (zejména Evropského soudu pro lidská práva a Evropského soudního dvora). Státní orgán by při rozhodování neměl s ohledem na své rozhodnutí připustit domněnku vyvolání problému z hlediska čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže existují závažné a ověřitelné důvody se domnívat, že dotyčný je vystaven reálnému riziku, že by byl podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, nevyjímaje přímé ohrožení na životě. S ohledem na rozhodnutí žalovaného lze připustit, že jeho právní argumentace je nedostačující s ohledem na vypořádání se s otázkou, zda země původu žalobkyně je místem s plnou garancí lidských práv. V tomto ohledu by azylové řízení mělo představovat „důkladný přezkum“ s ohledem na zásadu non-refoulement. Následně žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 25.4.2019 č.j. 5 Azs 207/2017-36 a ze dne 30.9.2013 č.j. 4 Azs 24/2013-34 a současně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **V podání ze dne 19.11.2020 nazvaném doplnění správní žaloby** téhož dne doručené zdejšímu soudu, tj. *po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby a pro její rozšíření o další žalobní body*, žalobkyně v úvodu zrekapitulovala argumentaci uvedenou v žalobě ze dne 29.10.2020 a nadto mimo jiné uvedla, že její bratr je leader skupiny IPOB (Indigenous

People of Biafra). Republika Biafra byl státní útvar existující v letech 1967-1970 na jihovýchodě X potlačený federálními jednotkami v X občanské válce. V současné době, na území bývalé Republiky Biafra, operuje nejednotné povstalecké Hnutí za obnovu svrchovaného státu Biafra (Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra - MASSOB), jehož nejčastějšími aktivitami jsou demonstrace. V roce 2006 se zformovalo také Biafarské sionistické hnutí (Biafra Zionist Movement - BZM), které se pokouší získat podporu Izraele. V roce 2012 oznámilo, že jeho cílem je v co nejkratší době vytvořit nezávislou Biafru. Stalo se tak nečekaně 5. listopadu během oslav 45. výročí vyhlášení Biafry. Den poté bylo shromáždění napadeno policií a přes 500 členů, včetně předsednictva, zadrženo a obviněno z vlastizrady. Žalobkyně aktivně vystupovala pod hlavičkou tohoto hnutí v médiích, informovala členy a sympatizanty Biafry o aktuálním dění, pořádala mírumilovné demonstrace. Zabývala se i humanitární činností - starala se o vězně ve věznici, kam vozila potřebné jídlo pro vězněčleny IPOB - vězeňská služba do jídla dávala jedovaté látky. Sama žalobkyně byla také terčem útoku přímo v domě své rodiny – jednotky DSS vtrhly do jejího domu a postřílely řadu lidí. Ona však stihla utéct, při útěku se zranila. Uchýlila se do domu svého manžela ve vedlejší státi. Při tomto útoku zahynulo i několik příslušníků její rodiny.

Žalobkyně také uvedla, že žalovaný postupoval formalisticky a alibisticky, hledal důvody k neudělení mezinárodní ochrany, přitom jasně uvedla při své výpovědi, že po útoku DSS na jejich rodinné sídlo, musela utéct. Správní orgán sám konstatoval, že je nesporné, že byla aktivní členkou IPOB a sestrou leadera této organizace, správní orgán taktéž sám čerpal z různých zpráv, které jednak hovoří o útoku na rodinný dům žalobkyně, tak i na členy a agitátory hnutí IPOB, mezi které se nesporně řadí i žalobkyně, když tato za organizaci vystupovala mediálně navenek a byla tváří demonstrací, které také organizovala. Správní orgán nepředložil kromě domněnek žádný důkaz o tom, že by žalobkyně neuváděla pravdivé informace, navíc žalovaný si vůbec neuvědomoval, že důkazní břemeno je na jeho straně, i tak však žalobkyně předložila velké množství materiálů, které správní orgán prostudoval pouze částečně nebo je neprostudoval vůbec. Závěry správního orgánu jsou tedy nepřezkoumatelné, když tento neprohlédl a nezohlednil veškeré předložené důkazy, které žalobkyně ve velkém rozsahu poskytla. Následně žalobkyně odkázal na usnesení NSS ze dne 16.6.2020 č.j. 1 Azs 422/2019-43, z něhož citovala obsáhlé pasáže. Dále bylo uvedeno, že z napadeného rozhodnutí také vyplývá, že ačkoli žalobkyně v rámci své výpovědi odkazovala opakovaně na obsah flash disku, na kterém měly být důkazy prokazující její tvrzení, správní orgán tento flash disk ani nepřehrál. Žalobkyně k doplnění připojila několik internetových článků v anglickém jazyce o situaci v X a závěrem navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 6.10.2020 č.j. OAM-26/ZA-ZA11-K03-2019** bylo žalovaným rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Z obsáhlého odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 8.1.2019 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a dne 11.1.2019 poskytla údaje k podané žádosti a uvedla, že je státní příslušnicí X, národnosti Igbo a přes 3 roky vyznává X. Je též členkou organizace IPOB - Indigenous People of Biafra, a to v podstatě od narození, jelikož je sestrou vůdce této skupiny X, který je jejím starším bratrem. Je rovněž ředitelkou Rádía Biafra. Žalobkyně je vdaná, manžel žil v Německu, ale nyní se nachází v ČR, kam ji

přivezl. Naposledy ve vlasti žila u svého otce v Isiama-Afara-Ukwu. Z X odjela 31.3.2018, letěla z Lagosu do Prahy, někde přestupovala, ale neví kde, možná v Istanbulu. Měla české vízum, které si vyřídila na české ambasádě v Abuji. Do Prahy přiletěla 1.4.2018 a dva měsíce zde zůstala, pak odjela do Německa. Zpět do ČR se pak vrátila 8.1.2019, ale před tím hodně cestovala, účastnila se i různých závodů ve vzpírání, reprezentovala X a od roku 2014 byla jako sportovkyně placená a zaměstnaná na ministerstvu mládeže a rozvoje. V Německu požádala o udělení mezinárodní ochrany. K důvodům podání žádosti sdělila, že je její život v ohrožení. X vláda hledá jak ji, tak i její rodinu. Je aktivistka z Biafry a má na starosti sdělovací prostředky, a blahobyt, sociální podmínky jejich lidí. Stará se o ty, kdo jsou ve vězení. Bojuje i o osud staršího bratra X. V X může být zavražděna, zabita, popravena, nebo i znásilněna, mít potíže s policií, vojskem, oni už vtrhli do jejich domu. Organizovala protestní akce za propuštění svých bratrů a dalších lidí z jejich organizace, kteří byli nelegálně zatčeni nebo zabiti. Sepsala všechny důvody, které nyní říká a má také flash disk, na kterém jsou dokumenty, které potvrzují její slova. Dále má různé internetové odkazy.

Současně byly s žalobkyní provedeny pohovory k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to ve dnech 11. a 16.1.2019 a 17.7.2020. Na podporu svých tvrzení žalobkyně doložila žalovanému dne 11.1.2019 výtisk originálu oddacího listu, ze kterého žalovaný pořídil do spisu kopii. Dále dodala flash disk, jakož i anglicky psaný dopis na hlavičkovém papíře Indigenous People of Biafra ze dne 2.1.2019, bez podpisu a razítka, několik stránek internetových odkazů, jakož i písemné prohlášení v anglickém jazyce spolu s jeho překladem do jazyka českého. Dále správní orgán obdržel z adresy X@gmail.com několik fotografií žalobkyně při soutěži ve vzpírání a dne 14.1.2019 správní orgán obdržel z téže adresy anglicky psaný dopis Indigenous People of Biafra ze dne 2.1.2019 s podpisem a razítky zmíněné organizace, který je dle přezkoumání totožný s materiálem již žalobkyní doloženým dne 2.1.2019.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je nemožnost návratu do země původu, jelikož se tam obává zabít ze strany X bezpečnostních složek, aby veřejnosti nesdělila, že dochází k zabíjení vězňených členů IPOB otráveným jídlem.

Dne 21.9.2020 správní orgán obdržel od žalobkyně 96 stran anglicky psaných materiálů, resp. kopií stránek z různých internetových zdrojů s ručně psanými připomínkami, jakož i z jejího facebookového profilu. Vzhledem k rozsáhlosti dodaného materiálu a především skutečnosti, že správní orgán ve výpovědích žalobkyně nenalezl žádné znaky pronásledování její osoby ve smyslu zákona o azylu, sama ani žádné důkazy o tom, že byla pronásledována v jí předložených materiálech a zprávách rovněž neoznačila, upustil orgán rozhodující ve věci od jejich kompletního přeložení, přičemž 96 stran materiálů ze dne 21.9.2020 zevrubně prozkoumal. Správní orgán ale pořídil překlad jí doloženého vyjádření vedení IPOB ze dne 2.1.2019, byť jej zprvu doložila sice na hlavičkovém papíře zmíněné organizace, ale bez jakéhokoli podpisu či razítka, aby tak učinila po výzvě správního orgánu později. Zjistil, že se jedná především o popis a hodnocení situace X z pohledu skupiny IPOB, zvláště pak akcí vůči jejich členům a sympatizantům ze strany vlády a bezpečnostních složek, s odkazy i na jiné zdroje, např. Amnesty International či YouTube. O osobě žalobkyně se pak pouze uvádí, že je členkou královské rodiny X, jejichž dům byl terčem útoku při operaci Python Dance, kdy došlo k zmasakrování stovek přítomných

hostů, jakož i nevinných členů rodiny X, přičemž žalobkyně byla před útokem na dům čínorodou aktivistkou za svobodu.

Správní orgán rovněž nechal přeložit žadatelčino osobní písemné prohlášení v anglickém jazyce, byť jej doplnila o český překlad, ovšem ten nebylo možné vzhledem k jeho velmi špatné kvalitě (zřejmě jde o strojový/automatický překlad) využít. Žalobkyně se v něm představuje jako aktivistka za ideu samostatné Biafry, odpovědnou za styk s médii a pomoc stíhaným a vězněným členům IPOB, popisuje i útok na jejich dům, který spolu se svojí rodinou v pořádku přežila, na rozdíl od desítek mrtvých, včetně jejich bratranců a asi stovky osob, které měly být uneseny; útok byl dle žalobkyně veden s cílem zavraždit celou její rodinu.

K ostatním žalobkyní doloženým materiálům žalovaný uvedl, že jim nevěnoval zvýšenou pozornost, resp. neprovedl překlad všech materiálů, neshlédl obsah USB disku, a nedohledal ani veškeré předložené internetové odkazy, jelikož vycházel z logické úvahy, že pokud se žalobkyně ve svých výpovědích nezmínila o jediném případě, kdy došlo k azylově relevantnímu jednání ze strany X státních či bezpečnostních složek vůči její osobě, materiály označila za důkazy o svých aktivitách - nikoli svém pronásledování, jakož i útoku na dům, který ovšem správní orgán nepovažuje v žádném případě za důkaz pronásledování osoby žalobkyně, nelze, než takové materiály posoudit jako obecné, dokládající práci žadatelky pro skupinu IPOB, o čemž však správní orgán nemá zásadní pochybnosti, ale neprokazující pronásledování žalobkyně za jejího pobytu v X, či obavu z takového jednání v př. jejího návratu.

Žalovaný především uvedl, že žalobkyni - vzhledem k jí tvrzeným potížím v zemi původu, její politické aktivitě a též příbuzenskému vztahu se známým X lídrem separatistické organizace Indigenous People of Biafra (IPOB), panu X, poskytl velmi široký prostor pro její vyjádření a doložení případných materiálů, a zároveň si opatřil základní informace k této skupině. V Informaci Evropského podpůrného azylového úřadu (EASO), X, Perzekuce jedinců, 3.3 Členové a stoupenci separatistických hnutí (říjen 2018) se nejdříve obecně uvádí, že přání založit nezávislý stát existuje mezi příslušníky národa Igbo v jihovýchodní části X již od koloniálních dob. Pokus o státní převrat, který uskutečnili důstojníci z národa Igbo a který vedl k zabití 30 000 příslušníků národa Igbo na severu, prohloubil již existující etnická napětí a vyvrcholil dne 30. května 1967 vytvořením Republiky Biafra. Následovaly téměř 3 roky občanské války s X armádou. Toto násilí mělo za následek smrt téměř 1 milionů lidí, kteří zemřeli v bojích a v důsledku hladomoru. Dvě hlavní skupiny usilující o odtržení jsou v současné době Hnutí za obnovení samostatného státu Biafra (MASSOB) a Domorodí obyvatelé Biafry (IPOB). Na jihovýchodě existuje několik dalších skupin podporujících vznik Biafry, ale podle Institutu Chatham House „vnitřní spory jim dosud brání v tom, aby vystupovaly jednotně“. Přímo ke skupině IPOB se uvádí, že skupina vznikla z hnutí MASSOB. Její vůdce X je ředitelem rozhlasové stanice Rádio Biafra, která sídlí v Londýně a která se rozešla s hnutím MASSOB, skupinu IPOB založil v roce 2014. Vnitřní struktura se skládá ze státních poboček, které řídí koordinátoři, jež vedou X a X jako zástupce vůdce; zřízena byla také Biaferská bezpečnostní služba. Vytvořena byla také Zvyková samospráva domorodých obyvatel Biafry. Aktivita skupiny IPOB zahrnují „šíření letáků, osvětu mezi obyvatelstvem, mítinky, pochody a jiná shromáždění (například modlitební shromáždění) Podobně jako hnutí MASSOB o sobě skupina IPOB tvrdí, že je nenásilnou organizací - což vláda popírá. X, vůdce skupiny IPOB, však opakovaně vyřkl „pobuřující výroky“ o

prezidentovi Muhammaduovi Buharim (označil jej za „vrchního teroristu“) a zmínil, že je zapotřebí hnutí vyzbrojit: na Celosvětovém sjezdu národa Igbo v roce 2015 účastníkům v obecnstvu řekl: „Potřebujeme pušky a potřebujeme kulky.“ Organizace International Crisis Group také uvádí: „X zavrhl závazek nenásilnosti, který si uložilo hnutí MASSOB, a důrazně schvaluje násilí jako nástroj pro obnovení Biafry.“ V březnu 2016 hnutí MASSOB skupina IPOB vydaly společné prohlášení, že všichni pastevci z etnické skupiny Fulani by měli ustoupit do severní X, neboť „jejich bezpečnost [by nemohla] být již zaručena“, protože hnutí MASSOB a skupina IPOB „již nemohou tolerovat systematické zabíjení našich lidí a vpád do naší země ve jménu pasení dobytka. V dubnu 2016 X tajná policie nařkla skupinu IPOB z únosu a zabití 5 obyvatel z řad příslušníků etnické skupiny Hausa-Fulani, jejichž těla byla nalezena zahrabaná v lese ve státě Abia společně s 50 dalšími neidentifikovanými těly. Hnutí MASSOB tato nařčení popřelo a uvedlo, že „IPOB a MASSOB jsou nenásilné organizace Lifos, oddělení pro informace o zemích původ Švédského migračního úřadu (Migrationsverket), k tvrzení skupiny IPOB o nenásilí podotýká: „Skupina IPOB se občas uchyluje k násilné rétorice, mimo jiné ve vysílání rozhlasové stanice Rádio Biafra. Během akcí skupiny IPOB byly zaznamenány střety mezi bezpečnostními složkami a aktivisty, z nichž některé měly za následek zabití a zranění osob na obou stranách. Nicméně se zdá, že toto hnutí usiluje o nenásilný přístup a odtržení na základě referenda. [...] Lifos se nepodařilo zjistit informace ukazující na to, že by případy násilí spáchaného během manifestací skupiny IPOB byly schvalovány představiteli tohoto hnutí.“ Skupina IPOB nabyla na významu poté, co se v roce 2015 ujal úřadu nový prezident Buhari. Podle článku pro institut Chatham House byl Buhariho tón vůči obyvatelům jihovýchodní X „vnímán přinejlepším jako přezíravý a někdy nepřátelský“ a Buhari byl nařčen ze zvýhodňování obyvatel severní části země. Skupina IPOB využila nárůstu nálad namířených proti Buharimu a ve prospěch igboského nacionalismu k tomu, aby „obnovila poptávku po odtržení“. V říjnu 2015 byl X zatčen X orgány. Dne 28.4.2017 byl propuštěn na kauci, ale v září 2017 zmizel poté, co v jeho domě provedla razii X armáda. V době od srpna 2015 do srpna 2016 X bezpečnostní složky pod vedením armády prováděly represivní kampaň a mimosoudně zabily nejméně 150 agitátorů podporujících Biafru. V září 2017 bezpečnostní složky provedly tvrdý zákrok a zatkly více než 100 členů skupiny IPOB ve státě Abia. Přibližně 15 lidí bylo údajně zabito, když armáda vtrhla do obydlí čelného představitele skupiny IPOB. Během vpádu armády do jejich rezidence X, čelný představitel skupiny IPOB, a jeho rodiče zmizeli a déle než rok nebylo známo místo jejich pobytu. Dne 22. října 2018 se „znovu objevil“ v Izraeli. Po zákroku, při němž armáda zabila a zatkla neznámý počet členů skupiny IPOB, armáda s podporou federální vlády skupinu IPOB zakázala a prohlásila ji za teroristickou organizaci. Mnoho X a mezinárodních pozorovatelů, například EU a USA, podle článku institutu Chatham House s tímto prohlášením nesouhlasilo. V článku se uvádí, že „není známo, že by byli příznivci skupiny IPOB násilníci, a protestní akce jsou z velké části pokojné“. V březnu 2018 společnost World Politics Review uveřejnila článek, v němž se uvádí, že „po spuštění Operace hroznýšův tanec II se jihovýchod stal fakticky policejním státem. Igbové, kteří žijí v jiných částech této země a kteří se v minulém roce vrátili na vánoční oslavy, uváděli, že byli po celé hodiny zadržováni a šikanováni X vojáky, kteří zastavovali osoby a prováděli jejich osobní prohlídku“. Několik zdrojů uvádí, že skupina IPOB podporuje Mstitele z delty X (NDA) a že skupina NDA naopak podporuje skupinu

IPOB. Skupina NDA kritizovala prezidenta Buhariho za zadržení X v říjnu 2015 a vyhrožovala, že zaútočí na ropná zařízení, pokud nebude propuštěn.

Jak z výpovědí žalobkyně, jí doloženého potvrzení o členství a aktivitě pro skupinu IPOB, tak i správním orgánem shromážděných informací vyplývá, že dne 10.9.2017 a pak i 14.9.2017 došlo k pokusu X armády (a dalších ozbrojených složek) vniknout do domu X, což žalobkyně striktně a opakovaně dávala do souvislosti pouze s její osobu (byť v posledním pohovoru připustila, že mělo dojít k zabítí i její rodiny), jelikož měla informace o otravách členů IPOB ve věznici. Správní orgán si proto o zmíněné akci X armády, a okolností, za kterých k ní došlo, zajistil základní informace (viz Informace OAMP, březen 2020, Sřety mezi IPOB a vládními silami ve státě Abia v září 2017), kde se uvádí, že dne 8. září 2017 X armáda oznámila operaci Python Dance II ve státech Abia, Anambra, Ebonyi, Enugu a Imo. Operace byla plánovaná na období od 15. září do 14. či 15. října 2017, v praxi však jednotky v oblasti působily již od 10. září 2017. Název operace odkazoval na první operaci Python Dance, která proběhla v období 27. listopadu až 27. prosince 2016 a měla za cíl potírat únosy, působení ozbrojených skupin a jinou trestnou činnost. Python Dance II se měla zaměřit na krádeže většího rozsahu, ozbrojené loupeže, únosy, ozbrojené skupiny, komunitní sřety a jiné formy závažné trestné činnosti včetně nelegální agitace a násilného separatismu. Armádní představitelé předem ujišťovali, že se v rámci operace zaměří na dodržení veškerých práv veřejnosti a disciplínu vojáků. Takticky se měla operace Python Dance II opírat o cílené razie, akce obklíčení a prohledání, silniční zátarasy a demonstrace síly. Přestože armáda přímo nezmínila otázku Biafry, mnohá média operaci hodnotila jako přímou reakci na sílící separatismus. Podle armády vedla operace k zatčení 106 osob podezřelých z loupežných přepadení, únosů či příslušnosti ke kultu a k zabavení 26 zbraní. K prvnímu incidentu souvisejícímu se separatistickým hnutím Původní obyvatelé Biafry (Indigenous People of Biafra, dále IPOB) došlo již 10. září. Podle vyjádření IPOB se vojáci pokusili proniknout do domu jejího vůdce X v Umuahia (hlavní město státu Abia) za účelem jeho zatčení. Dav podporovatelů IPOB však budovu obklíčil a X zatčení zabránil. Podle IPOB bylo při incidentu vážně zraněno 5 osob a několik jich bylo usmrceno, podle jiné verze bylo mrtvých 5 a zraněných 30. Armáda naopak uvádí, že k celému incidentu došlo kvůli tomu, že demonstranti zablokovali průjezd vozidel 145. pluku ulicí FMC-World-Bank Road a házeli na vojáky kameny a lahve, přičemž zranili přihlížející ženu a jednoho z vojáků. Podle armády vojáci stříleli pouze do vzduchu, aby rozehnali dav, a nikdo přitom nebyl zraněn. Totéž uvedla místní policie. Podle BBC došlo ke střetům mezi sympatizanty IPOB a vojáky i v dalších částech města, v reakci na což vyhlásil 12. září guvernér státu Abia třídní zákaz nočního vycházení. K nejzávažnějšímu střetu mezi armádou a IPOB došlo 14. září, když do domu rodiny X vtrhla zásahová jednotka složená z příslušníků armády, tajných služeb a policie. Zásah trval cca 3,5 hodiny a měl násilný charakter, jednotlivé výpovědi o průběhu se nicméně liší. Podle IPOB zemřelo až 28 osob, včetně rodinných příslušníků X, podle armády se jednalo o 6 osob, které aktivně bránily jeho zatčení. Amnesty International hovoří o minimálně 10 obětech a 12 zraněných. Agentura Reuters s odkazem na X, mladšího bratra X, uvedla, že vojáci stříleli po všech přítomných a mrtvých bylo celkem 20.

Oba zásahy v domě X nebyly vedeny snahou zadržet žalobkyni, ale pouze jejího bratra, což bylo potvrzeno i přímo zdroji z IPOB. Zmíněné zprávy též ani neuvádí jakékoli informace o žalobkyni, coby oběti jednání bezpečnostních složek, naopak je zmíněna situace jejího bratra, rodičů a další přítomných. Pokud navíc její bratr, tj. nejvyšší

představitel IPOB, osobně později potvrdil, že cílem zásahu byl on sám, a především vůbec nehovořil o tak zásadní informaci, jako je otrava členů hnutí X bezpečnostními složkami ve vězení, kterou měla disponovat jeho sestra a tím se stát důvodem pro popsání dva zásahy v jejich domě (přičemž o jiných zásazích proti členům IPOB běžně a často na svém Rádiu Biafra hovořil), měl správní orgán za prokázané, že výpověď žalobkyně ohledně snahy jí zadržet za účelem utajení otrav členů IPOB ve vězení, se nezakládá na pravdě.

Po posouzení všech skutečností o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Rovněž žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Dále žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a 14b zákona o azylu.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 23.11.2020** mimo jiné popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť při svém rozhodování neshledal, že by v případě žalobkyně byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Na úvod podotkl, že tvrzení žalobkyně na straně 2 žaloby v jejím bodě II. žaloby, které postrádá byť alespoň stručné odůvodnění jejího přesvědčení o tom, že správní orgán v předchozím správním řízení porušil ve vztahu k jejímu konkrétnímu případu § 2, § 3, § 36, § 50 odst. 4, § 52 a 68 odst. 3 správního řádu a dále též § 23c zákona o azylu, není možno označit za žalobní body a žalovaný se tak jen stěží může vyjádřit k takto obecně formulovaným výtkám žalobkyně. Z takto zcela nedostatečně formulovaných žalobních bodů, v jejichž rámci žalobkyně netvrdila ve vztahu k její věci jakékoli konkrétní pochybení správního orgánu dané do souvislosti s citovanými zákonnými ustanoveními správního řádu a zákona o azylu, není dle názoru žalovaného vůbec zřejmé, co z napadeného rozhodnutí by vlastně mělo být otázkou soudního přezkumu. Z tohoto důvodu považoval správní orgán žalobu v této její části za neprojednatelnou, neboť v opačném případě by soud musel zcela do nejmenších podrobností podrobit zkoumání celé správní řízení a vyhodnotit a podrobně odůvodnit, proč má za to, že došlo či nedošlo k porušení některého z ustanovení § 2, § 3, § 36, § 50 odst. 4, § 52 a 68 odst. 3 správního řádu a dále též § 23c zákona o azylu. Jde-li o další argumenty, na nichž je žaloba žalobkyně vystavena – jejím nuceným návratem do vlasti by mělo údajně dojít k porušení mezinárodních závazků ČR, a to konkrétně čl. 3 a čl. 6 Úmluvy (dále se žaloba v textu však dovolává jen čl. 3 a čl. 8 Úmluvy, nikoliv už však článku 6 Úmluvy) a Ženevské úmluvy o právním postavení (bez jakéhokoliv odkazu na její konkrétní ustanovení), i zde je správní orgán nucen konstatovat, že i takto formulované žalobní body jsou značně obecné a nejsou formulovány ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobkyně. Na první pohled je z textu žaloby patrné, že tato namísto toho, aby tvrdila konkrétní pochybení správního orgánu ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobkyně a důvodům, proč v ČR požádala o udělení mezinárodní ochrany, obsahuje pouze citace ze dvou rozsudků NSS, avšak už bez toho, že by žalobkyně uvedla alespoň stručně, proč dle jejího názoru je rozhodnutí v rozporu s judikaturou, kterou sama cituje ve své žalobě. Žalobu žalobkyně ze dne 29.10.2020 považoval správní orgán, z důvodů uvedených výše,

za neprojednatelnou, neboť tato, tak jak byla podána, dle názoru správního orgánu neobsahuje ani jeden žalobní bod. Žalobkyně sice ve své žalobě avizuje její pozdější doplnění, žádné takové však k rukám žalovaného do dnešního dne zasláno nebylo. K tomu je však nutno poukázat na ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s. Žalovaný současně uvedl, že při posuzování žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů a závěrem navrhl, aby soud žalobu odmítl dle § 37 odst. 5 s.ř.s.

6. **Ze správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6.10.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 23.11.2019 a 7.12.2020 v podstatě odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 6.10.2020 žalobkyni předáno dne 22.10.2020.
7. **Žalovaný dne 7.12.2020** reagoval na podání žalobkyně ze dne 19.11.2020 a uvedl, že nemá potřebu se k tomuto doplnění vyjadřovat vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci již dne 22.10.2020 a žalobkyně doplnila svou žalobu až podáním ze dne 19.11.2020 (to je po lhůtě pro podání žaloby), v němž teprve nyní poprvé formuluje žalobní body. Jak již připomenul ve svém původním vyjádření ze dne 23.11.2020, v němž navrhl, aby soud žalobu odmítl dle § 37 odst. 5 s.ř.s., správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační, přičemž obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčují obsah a rozsah následného soudního přezkumu, stejně jako posléze i obsah a rozsah soudního rozhodnutí. Je vždy odpovědností žalobce, aby ve své žalobě ke krajskému soudu řádně vymezil své výhrady proti napadenému správnímu rozhodnutí. Původní žalobu žalobkyně ze dne 29.10.2020 považuje správní orgán nadále za neprojednatelnou, neboť tato, tak jak byla podána, dle jeho názoru neobsahuje ani jeden žalobní bod. Žalobkyně, pravda, ve své žalobě avizovala její pozdější doplnění, pokud však tak učinila až dne 19.11.2020, pak je nutno poukázat na ust. § 71 odst. 2 s.ř.s. a dle dlouhodobé judikatury správních soudů je pak lhůta pro podání žaloby nepřekročitelná, proto žalovaný opětovně navrhl odmítnutí žaloby.
8. **Žalobkyně v replice ze dne 14.12.2020** uvedla, že nesouhlasí s tvrzeními obsaženými ve vyjádřeních žalovaného. Správní žaloba byla podána včas, ve stanovené lhůtě a její obsah byl shrnut do žalobních bodů současně s odkazy na judikaturu, která souvisela s namítanými pochybeními. V doplnění žaloby pak žalobkyně ještě konkrétněji rozebrala svou argumentaci. Následně zopakovala svoji argumentaci uvedenou v žalobě a jejím doplnění a konstatovala, že kompletně uvedla žalobní body a ve svém doplnění tyto body pouze konkrétněji rozvedla, nijak je však nerozšiřovala, tudíž návrhy žalovaného ve vyjádřeních považovala žalobkyně na neopodstatněné. Z vyjádření správního orgánu spíše vyplývá účel se dalšímu odůvodnění a rozebírání případu žalobkyně vyhnout, což také odpovídá popsáním pochybením např. ve věci nepřehraného flash disku, správní orgán nebral v úvahu výpověď žalobkyně, naopak ji zlehčoval a žalobkyni dehonestoval. Aktuální zprávy mezinárodních organizací nebo prohlášení samotného hnutí IPOB jen formálně přешel. Závěrem žalobkyně trvala na nařízení jednání v této věci a žádala o přítomnost tlumočníka pro anglický jazyk.

9. **Usnesením zdejšího soudu ze dne 28.4.2021 č.j. 60 Az 47/2020-189** byl ustanoven Mgr. Ondřej Rinke, bytem X, tlumočnickem jazyka anglického.
10. **Dne 26.5.2021** bylo do kanceláře správního soudnictví zdejšího soudu doručeno podání zástupce žalobkyně ze dne 25.5.2021, kdy navrhl slyšení dvou svědků X a X v rámci nařízeného jednání dne 27.5.2021.
11. **U ústního jednání konaného dne 27.5.2021 zástupce žalobkyně** v její přítomnosti setrval na podané žalobě, přednesl jejich rozsáhlé stanovisko obsahující stejné skutečnosti jako v žalobě a dalších vyjádřeních v této věci a závěrem požadoval, aby bylo zrušeno napadené rozhodnutí a vráceno k dalšímu řízení žalovanému a také žádal přiznání nákladů řízení, a to 4 úkony, 4 režijní paušály, 3 hodiny za promeškaný čas, dále jízdné vlakem z Prahy do Plzně a zpět, přičemž jedna jízda je za částku 125 Kč, a také DPH, jehož je plátcem, a to 21%. *Žalobkyně* k dotazům uvedla mimo jiné, že do ČR přijela 1.4.2018, po absolvování léčby odjela do Německa, kde požádala o politický azyl, protože tam žije její manžel, její rodina, ale bylo jí řečeno, že se musí vrátit do ČR, proto se vrátila 8. nebo 9.1.2019 a požádala o azyl zde. Dále žalobkyně uvedla, že zde nepracuje, bydlí ve městě, vše si platí a peníze dostává od manžela; kvůli svým aktivitám (v zemi původu) nebyla ve vězení, nebyla zajištěna ani zadržena; o jiný způsob, aby mohla setrvat na území ČR, se nezajímala, pouze požádala o azyl. *Zástupce žalovaného* závěrem požadoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť z provedeného pohovoru a dokazování bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně nečelila ani zadržení, ani zatčení, ani v souvislosti se svou činností nebyla vyslýchána, naopak byla státní zaměstnankyní, známou sportovkyní a ze země původu se dostala bez potíží a bez zájmu státních orgánů, proto má správní orgán za prokázané, že nečelila v zemi původu žádné hrozbě, ač příběh, který poskytla, může působit velmi smutně; žalovaný provedl potřebné důkazy a neprovedení důkazů řádně odůvodnil. *Žalobkyně* požadovala provedení důkazů výsledkem svědků X a X a také u jednání přehrání flash disku, který předložila správnímu orgánu, soud však provedení těchto důkazů zamítl jako nadbytečné.
12. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 31 odst. 2, 3 **s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
13. Podle § 71 odst. 1 písm. d) **s.ř.s.** žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
14. Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) **s.ř.s.** soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

15. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.
16. Dle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
17. Nejprve se soud vyjadřuje k námitce žalovaného, že žaloba neobsahuje žalobní body, a proto navrhl její odmítnutí. Obecně soud odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 23.10.2003 č.j. 2 Azs 9/2003-40, ve kterém dovodil, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Obdobně uzavřel NSS též v rozhodnutí ze dne 27.10.2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52, podle kterého žalobní body (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) musí obsahovat jak právní, tak zpravidla i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné.
18. Ve vztahu k vadě nepřezkoumatelnosti je částečně prolomena zásada dispozitivní, která jinak správní soudnictví ovládá. K otázce, zda je soud oprávněn zrušit rozhodnutí, pokud shledá ex offio některou z vad uvedených v § 76 odst. 1 s.ř.s., se také opakovaně vyslovoval NSS. Jednoznačně bylo přitom shledáno, že § 76 odst. 1 s.ř.s. není výjimkou z dispoziční zásady. Rozšířený senát k tomu uvedl v usnesení ze dne 15.1.2008 sp.zn. 2 As 34/2006 „*Ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.*“
19. Krajský soud je tedy oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobkyní výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. 7 Azs 79/2009). Současně zdejší soud uvádí, že žalobní body v podané žalobě byly sice spíše obecného charakteru, avšak soudem zcela projednatelné. Žalobkyně poukázala jak na ustanovení dotčených právních předpisů, tak současně vylicila skutkové důvody (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20.3.2018 č.j. 10 Azs 65/2017-72, který setrval na svém již dříve vyjádřeném stanovisku, že i ve věcech mezinárodní ochrany je třeba za

žalobní bod považovat takové vyjádření žalobce, z něhož lze být i jen v nejhrubších obrysech dovodit konkrétní důvody nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu).

20. V daném případě se zdejší soud nebude vyjadřovat k obecně vylíčeným k žalobním bodům, jelikož shledal, že napadené rozhodnutí vykazuje vady řízení spočívající v tom, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s důkazy, které žalobkyně předložila ve správním řízení, tedy nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a tím se stal obsah rozhodnutí i pro nedostatek důvodů částečně nesrozumitelným. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně v průběhu správního řízení dne 11.1.2019 předložila žalovanému své prohlášení, jehož přílohou byl flash disk. V předmětném prohlášení žalobkyně popsala svůj život v domovské zemi, uvedla, že její život je v nebezpečí a závěrem konstatovala, že připojuje již zmíněný flash disk.
21. Žalovaný k doloženému flash disku v napadeném rozhodnutí na str. 11-12 konstatoval následující: *„K ostatním žadatelkou doloženým materiálům správní orgán především uvádí, že jim nevěnoval zvýšenou pozornost, resp. neprovedl překlad všech materiálů, neshlédl obsah USB disku, a nedohledal ani veškeré předložené internetové odkazy, jelikož vycházel z logické úvahy, že pokud se jmenovaná ve svých výpovědích nezmínila o jediném případě, kdy došlo k azylově relevantnímu jednání ze strany X státních či bezpečnostních složek vůči její osobě, materiály označila za důkazy o svých aktivitách - nikoli svém pronásledování, jakož i útoku na dům, který ovšem správní orgán nepovažuje v žádném případě za důkaz pronásledování osoby žadatelky, nelze, než takové materiály posoudit jako obecné, dokládající práci žadatelky pro skupinu IPOB, o čemž však správní orgán nemá zásadní pochybnosti, ale neprokazující pronásledování žadatelky za jejího pobytu v X, či obavu z takového jednání v př. jejího návratu.“*
22. K tomu soud uvádí, že pokud žalobkyně dne 11.1.2019 předložila důkazy, které však žalovaný neužil jako podklad pro rozhodnutí, bylo nezbytné, aby se žalovaný s navrhovanými důkazy srozumitelně, zřetelně a přezkoumatelně vypořádal, resp. aby se vypořádal s tím, z jakého důvodu je jako podklad rozhodnutí neužije. Z tohoto pohledu ovšem nemůže postup žalovaného v projednávané věci v žádném případě obstát. Nelze totiž akceptovat postup žalovaného, který uvedl, že k žalobkyní doloženým materiálům nevěnoval zvýšenou pozornost a současně ani neshlédl obsah předloženého flash disku. Žalovaný tedy v daném případě nedostatečně zjistil skutkový stav a nedostál požadavkům kladeným na něj zejména ust. § 3, § 53 a § 68 správního řádu, tedy dopustil se vady řízení, když mu ani není znám obsah USB (flash) disku předaného mu žalobkyní, a zatížil tím napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.).
23. V dalším řízení žalovaný dostatečně zjistí skutkový stav věci tím, že posoudí obsah předloženého flash disku v souladu s § 3, § 51, § 52 a § 68 správního řádu a teprve poté ve věci znovu rozhodne o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu (pozornost zaměří i za účelem zjištění, zda žalobkyně např. splňuje či nikoli podmínky pro udělení doplňkové ochrany).
24. Vzhledem ke shora uvedenému byla žaloba žalobkyně shledána důvodnou, proto soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí ze dne 6.10.2020 zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 1, 4 a 7 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (**výrok I. rozsudku**).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

25. Žalobkyně mající ve věci plný úspěch má dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem skládající se z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, tj. vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) účast u jednání soudu a také jízdné vlakem z Prahy do Plzně a zpět ve výši 250,-Kč, dále náleží náhrada za promeškaný čas ve výši 600,- Kč za šest půlhodin po 100,- Kč (§ 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu). Odměna advokáta a náhrady byly navýšeny o částku 2.320,50 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrady odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za podání nazvané doplnění žaloby ze dne 19.11.2020 a repliku ze dne 14.12.2020, jelikož podání nazvané doplnění žaloby zástupce žalobkyně zaslal soudu až po lhůtě pro podání žaloby (dle § 71 odst. 2 s.ř.s. může žalobce rozšířit žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby) a současně replika ze dne 14.12.2020 byla obsahově totožná jako žaloba a následné podání ze dne 19.11.2020. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tedy činí 13.370,50 Kč po zaokrouhlení 13.371,-Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Athanassiose Pantazopoulou, a to na účet č. 55885010/2700, VS: 202033 (**výrok II. rozsudku**).
26. Usnesením ze dne 28.4.2021 č.j. 60 Az 57/2020-41 byl tlumočnickem ustanoven Mgr. Ondřej Rinke, kterému bylo zároveň uloženo provedení tlumočnický úkon – tlumočení z jazyka českého do jazyka anglického a naopak při jednání soudu. Dle § 58 odst. 2 s.ř.s. má tlumočnické právo na náhradu hotových výdajů a odměny za tlumočnickou činnost, přičemž podle § 36 odst. 2 s.ř.s. platí náklady spojené s přibráním tlumočnicka stát. S ohledem na tuto skutečnost soud ve výroku IV. tohoto rozsudku rozhodl v souladu s § 2 odst. 1 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočnicka a soudního překladatele (na základě zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích), o odměně tlumočnicka v celkové výši 1.350,-Kč, sestávající z odměny za tlumočnický úkon při ústním jednání soudu dne 27.5.2021 v délce tří hodin á 450,-Kč za hodinu dle předložené faktury ze dne 28.5.2021. Uvedená částka bude tlumočnickovi vyplacena na účet číslo 115-2238190237/0100 z účtu zdejšího soudu ve stanovené přiměřené lhůtě (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 27. května 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.